

Sygn. akt *IV U 1322/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

**Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSO Anna Guniewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Rykała-Płodzień

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o emeryturę

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 04/10/2017 r. znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 04/10/2017 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. P. prawo do emerytury poczynając od dnia 26 sierpnia 2017r. oraz ustala brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.-

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz wnioskodawcy A. P. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 1322/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 lutego 2018r.

Decyzją z dnia 4.10.2017r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017r. poz. 1383 z późn.zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8 poz. 43 z późn. zm.) po rozpoznaniu wniosku z dnia 11.08.2017r. odmówił A. P. prawa do emerytury.

Na uzasadnienie podano, iż wnioskodawca do dnia 01.01.1999r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach a jedynie 7 lat 8 miesięcy i 23 dni.

W odwołaniu A. P. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji przez przyznanie prawa do emerytury.

W odpowiedzi Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. P. urodził się (...) W okresie od -03.09.1973r. do 31.12.1994r. był zatrudniony w „Z.” w R., gdzie wykonywał prace polegające na bieżącej konserwacji maszyn i urządzeń w wydziale będącym w ruchu – pracując na stanowisku ślusarz remontowy – dział XIV poz. 25 , Wykaz A (dowód: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 21.06.2017r.) Natomiast w okresie od dnia 1.01.1995r. do 31.01.2014r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. i wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych pracę: ślusarza, bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prace montażowe i remontowe w oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w „wykazie Dz.U . nr 3/1983 Dz.XIV poz. 25 p.1 Wyk A. stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Dz.U. z 1983r. , Nr 8, poz. 43. ze zm. W świadectwie pracy z dnia 6.09.2017r. stwierdzono, że stanowisko ślusarza wymienione jest w Dz.XIV poz. 25 p.1 Wyk. A załącznika nr 1 do Zarządzenia nr 3 Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985r. w sprawie wykazu stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz.Urz. MB z 1983r. Nr 3, poz. 6).

Firma (...) ulegała licznym przekształceniom oraz podziałom na różne spółki m.in. Z. – Zakład (...) Sp. z o. o. R.- Zakład (...) Sp. z o.o. Dokumenty pracownicze były wystawiane przez różne podmioty. Odwołujący się począwszy od 23 czerwca 1976r. do dnia dzisiejszego jest związany z jednym przedsiębiorstwem, w którym wykonuje ten sam zakres prac i obowiązków. W okresie spornym Z. był bardzo dużym i prężnie działającym przedsiębiorstwem, który składał się z wielu wydziałów m.in. Odlewni (...), na której A. P. pracował do czasu przeniesienia go na Wydział PR 20. Tutaj pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy aż do końca 2004 roku. W okresie od 28 października 1977 roku do 13 października 1979r. odwołujący się odbył zasadniczą służbę wojskową. Po powrocie z wojska został ponownie przyjęty do pracy w tym samym przedsiębiorstwie, na to samo stanowisko pracy, co wynika bezpośrednio z treści świadectwa pracy z dnia 21 czerwca 2017r. W okresie od 2 stycznia 1995r. do 31 stycznia 2004r. świadczył pracę w „Z.- Zakład (...)” Sp. z o.o. – świadectwo pracy z dnia 31.01.2004r. R. – Zakład (...) oddelegował A. P. do innej spółki tj. Z. – Zakład (...). Faktycznie A. P. w dalszym ciągu pracował na PR 20 tj. na dokładnie tej samej hali, w tych samych warunkach i wykonując ten sam zakres obowiązków. Odwołujący się świadczył pracę w warunkach szczególnych również w latach późniejszych. Do obowiązków A. P. należała obsługa maszyn oraz usuwanie awarii przegląd maszyn takich jak wotany w tym typ 900. Odwołujący się miał stały kontakt z chemikaliami np. płynem hydraulicznym do maszyn ciśnieniowych i centralnego smarowania maszyn. Hala na której pracował była duża. W powietrzu unosiły się pyły , opary dymu, oleju , metal)

A. P. pracował na Wydziale PR-20 (dział zajmujący się przetwórstwem tworzyw sztucznych), gdzie pracował do 2004 roku. Panowała tu wysoka temperatura oraz hałas. W powietrzu unosiły się pyły. Na hali używany był silform do natłuszczania form, który był bardzo szkodliwym środkiem chemicznym. Praca na wydziale była trudna i niebezpieczna.

Zakres obowiązków A. P. na hali PR 20 był dokładnie taki sam jak na Odlewni (...) uwzględnionej w świadectwach pracy jako praca w warunkach szczególnych. A. P. wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wielokrotnie pracował w nadgodzinach, zdarzało się, że wypracował 200 godzin ponad normę w ciągu miesiąca.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zgromadzonej dokumentacji, tj. akt emerytalnych, akt osobowych wnioskodawcy, zeznań świadków A. B., E. G., W. R..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków na okoliczność charakteru pracy odwołującego w spornych okresach w Z. i Firmie (...). Zeznania w tej mierze są jasne i wzajemnie się uzupełniają. Należy zauważyć , że świadkowie pracowali z odwołującym. Posiadają zatem rzeczywistą wiedzę na temat pracy wykonywanej przez wnioskodawcę.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie odwołujący legitymuje się wiekiem uprawniającym do spornego świadczenia z tytułu pracy w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A oraz posiada staż składkowy i nieskładkowy określony w § 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 pos. 43, z późn. zm.)

Kwestią sporną jest czy spełnia ostatnią przesłankę nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, tj. wykazanie do 1.01.1999 wymaganego 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.I. z 2009 nr 153, poz. 1227 z późn.zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku określonego w art. 32, 33, 39 i 40 ustawy emerytalnej, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnęli oni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wymagany według przepisów dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat (dla kobiet) i 65 lat (dla mężczyzn), oraz okres składkowy i nieskładkowy o którym mowa w art. 27.

Zgodnie z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8 poz. 43 z późn. zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1 osiągnął wiek emerytalny wynoszący dla kobiet 55lt i 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w powyższym rozporządzeniu są okresy , w których praca w szczególnych warunkach była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 1 ust. 1 ww rozporządzenia) oraz, że okresy, w których praca była wykonywana w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach , wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 ww. rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Jak ustalono odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku konserwatora maszyn i urządzeń - ślusarza remontu maszyn.. Wnioskodawca , co jednoznacznie wynika z zeznań świadków, naprawiał maszyny i usuwał bieżące awarie. Obsługiwał urządzenia do podgrzewania formy, naprawiał wtryskarki, manipulatory, termostaty, termoregulatory, urządzenia współpracujące z wtryskarką. Z zeznań wynika również, że stanowisko zajmowane przez wnioskodawcę - konserwator maszyn i urządzeń – ślusarz remontowy odpowiadało w rzeczywistości bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu. Stanowisko to jest wymienione w wykazie A dział XIV poz 25 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Reasumując wnioskodawca spełnił warunki wynikające z art. 184 ustawy emerytalno- rentowej do uzyskania prawa do emerytury, bowiem na dzień złożenia wniosku o przyznanie prawa do emerytury w dniu 1.10.2010r. nie pozostawał w zatrudnieniu , nie należy do OFE na dzień 1.01.1999r. udowodnił do najmniej 25 lat okresów składkowych w tym 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a w dniu (...) ukończył 60 lat życia.

Dodać jeszcze potrzeba, że zasady przyznawania i wypłacania świadczeń emerytalno-rentowych reguluje ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W myśl art. 118 ust. 1 tej ustawy, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, przy czym w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego (ust. 1a). W niniejszej sprawie nie ma podstaw do uznania, iż opóźnienie w przyznaniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. Chociaż bowiem orzeczenie w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych ma charakter

ustalający i prawo wnioskodawcy do emerytury istniało również w dacie wydania przez ZUS decyzji odmownej, to obowiązek świadczenia po stronie organu rentowego powstał dopiero od chwili ostatecznego rozstrzygnięcia sporu. Odpowiednie dowody przesądzenia kwestii stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach zostały zgromadzone dopiero w postępowaniu sądowym zakończonym wyrokiem zmieniającym zaskarżoną decyzję. Za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności.

Z tych względów na podstawie art. 477 14 § 2 kpc orzeczono jak w pkt I sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc.